

Potențialul și puterea rugăciunii

POTENTIALUL , ȘI PUTEREA RUGĂCIUNII

Cum să-ți înveți biserica să se roage

CHUCK LAWLESS

IMAGO DEI
ORADEA, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAWLESS, CHUCK

Potențialul și puterea rugăciunii : cum să-ți înveți biserica să se roage / Chuck Lawless. - Oradea: Imago Dei, 2023

ISBN 978-606-8314-80-8

2

Originally published in English in the U.S.A. under the title

Potential and Power of Prayer; by Chuck Lawless

Copyright © 2022 by Chuck Lawless

Romanian edition © 2023 by Sc Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei
with permission of Tyndale House Publishers. All rights reserved.

Publicată în engleză în SUA sub titlul

Potential and Power of Prayer; de Chuck Lawless

Copyright © 2022 Chuck Lawless

Ediția în limba română © 2023 SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei
cu permisiunea Tyndale House Publishers. Toate drepturile rezervate.

Potențialul și puterea rugăciunii
Chuck Lawless

© 2023 Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România

E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Traducerea: Marcel Eugen Budea
Coperta și tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-80-8

*Dedicată lui Pam,
mireasa mea, prietena mea, partenera mea de rugăciune.*

*Lui Danny Akin,
președinte, Southeastern Baptist Theological Seminary,
care a făcut ca seminarul nostru să fie o instituție axată pe rugăciune.*

*Lui Jeremy,
asistentul meu și prietenul meu,
care s-a rugat pentru mine, mi-a protejat timpul și a slujit ca editor
pentru a face posibilă publicarea acestei cărți.*

CUPRINS

- 1: De ce nu există putere? 9
  - 2: Ce este rugăciunea și de ce este ea importantă 31
  - 3: A te ruga ca Isus și Biserica Primară 53
  - 4: Lupta rugăciunii 75
  - 5: Lideri care se roagă 97
  - 6: Primii pași: să ne rugăm împreună 121
  - 7: O avertizare și o provocare finală 145
- Note 149
- Despre autor 155

1

De ce nu există putere?

Am devenit pastor pe când aveam douăzeci de ani. După cum îți poți imagina, habar n-aveam ce trebuia să fac. Acea biserică mică de țară a aflat despre mine prin intermediul unuia dintre pastorii ei anteriori și bănuiesc că eu eram cel mai bun pastor pe care și-l putea permite la acea vreme. Cei nouăsprezece oameni care alcătuiau congregația în acea primă duminică cu greu îmi puteau plăti un salariu modest, însă eu eram dispus să accept orice pentru a avea prilejul de a predica.

Am devenit credincios la vârsta de treisprezece ani și am frecventat cu credințioșie biserica. Însă faptul că mergeam la biserică nu însemna că eram bine ucenicizat. Mă străduiam să umblu cu Cristos, însă eram foarte puțin echipat pentru a fi pastor. Totuși, eram sigur că Dumnezeu mă chema să predic și invitația de la acea bisericuță din sud-vestul statului Ohio m-a înflăcărat pentru slujire.

Aș vrea să pot spune că liderii laici din acea biserică erau bine echipați teologic și gata să-și ajute tânărul pastor începător să-și facă treaba, însă nu a fost așa. Erau oameni minunați care-L

iubeau pe Domnul, însă niciunul nu își fixase ca obiectiv să-i ucenicizeze pe alții. În multe privințe, eram un copil în credință care-i conducea pe alți copii în credință. Și deși cea mai mare parte a congregației era mai în vârstă ca mine, ei nu știau mult mai multe ca mine în ce privește urmarea lui Isus.

Cu toate acestea, erau trei lucruri pe care știam că trebuia să le facem: *să predicăm Biblia, să le spunem altora despre Isus și să ne rugăm*. Mă înfior când mă gândesc la predicile mele din acele zile; de fapt, mă bucur că le-am predicat într-o perioadă în care casele reprezentau cea mai avansată tehnologie și nu transmisia în timp real pe Internet. Însă eram convins că trebuie să predic Cuvântul și făceam tot ceea ce puteam în acest sens. Membrii bisericii au fost destul de binevoitori să-mi încurajeze predicarea chiar în timp ce se rugau să mă perfecționez în arta predicării.

Aceiași membri, în ciuda lipsei lor de pregătire, erau încântați să le spună altora despre Isus. Ei le vorbeau celor din familia lor, colegilor de serviciu, vecinilor, colegilor de clasă și oricui îi ascultau (și, sunt sigur, și unor oameni care *nu* doreau să-i asculte). În fiecare duminică, îmi povesteau despre cum îi evanghelizau pe oamenii din comunitatea noastră, iar biserica a început să crească. Săptămână după săptămână, aveam privilegiul să-i botez pe noii credincioși. În doi ani, micuța noastră biserică de nouăsprezece membri a asistat la botezul a peste o sută de noi urmași ai lui Cristos. Mi s-a părut deosebit de interesant faptul că mulți dintre acești noi credincioși erau părinți, bunici, copii, nepoți și verișori ai membrilor bisericii noastre. Atât de eficiente au fost eforturile noastre de evanghelizare încât ne întristam ca congregație dacă trecea o săptămână fără ca o persoană să vină la Cristos.

Cum am reușit lucrul acesta? Ne-am rugat. Ne-am rugat mult... împreună și individual. Ne-am rugat cu pasiune și perseverență. Cu credințioșie și fierbinte. Ne-am rugat pentru că nu știam ce altceva trebuia să facem. Și Dumnezeu a binecuvântat eforturile noastre.

Motivele din spatele rugăciunilor noastre

Privind în urmă, îmi dau seama că ne-am rugat din cel puțin patru motive.

În primul rând, doream cu disperare ca Dumnezeu să facă ceva între noi și prin noi. Biserica trecuse prin perioade grele cu câțiva ani înainte ca eu să vin ca pastor. Congregația formată din nouăsprezece persoane avusese odată peste o sută de persoane care frecventau de obicei serviciile bisericii, însă cearta și dezbinarea au decimat biserica. Noi știam că doar intervenția lui Dumnezeu ne va ajuta să supraviețuim și să prosperăm. Disperarea este un lucru bun atunci când ne duce pe genunchi înaintea Tatălui nostru ceresc.

În al doilea rând, ne-am dat seama că habar n-aveam ce trebuia să facem ca biserică. Cu siguranță că eu nu făceam ceea ce trebuia să fac – și eram pastorul! Până atunci nu botezasem niciodată pe nimeni, nu oficiasem Cina Domnului, nu făcusem consiliere premaritală sau maritală, nu concepusese un buget al bisericii, nici nu condusesem o întâlnire de afaceri. Așa că m-am rugat. Cei câțiva membri rămași aveau multe roluri și responsabilități și făceau eforturi mari îndeplinind unele sarcini pentru care nu erau înzestrați. Așa că s-au rugat. La fel ca disperarea, recunoașterea incapacității noastre ne motiva să ne rugăm.

În al treilea rând, doream ca cei dragi și prietenii noștri să fie mântuiți, însă știam că noi nu le putem schimba niciodată inimile. Nu petreceam mult timp gândindu-ne teologic la separarea lor de Dumnezeu, însă cunoșteam din experiență inimile împietrite ale unora dintre oamenii pe care îi iubeam. Îi cunoșteam suficient de bine pentru a ști că Dumnezeu trebuia să intervină pentru ca ei să poată răspundă vreodată Evangheliei. În unele cazuri, știam de câte ori refuzaseră în trecut să asculte Evanghelia. Așa că ne-am rugat. Și ne-am tot rugat până când Dumnezeu a răspuns. La fel ca disperarea și neputința noastră, povara adâncă pentru necredincioși ne-a obligat să ne rugăm.

În al patrulea rând, rugăciunea era ceva ce fiecare membru al bisericii noastre putea să facă. Bărbații se rugau împreună. Femeile se rugau împreună. Bărbații și femeile se rugau împreună.

Tinerii care nu știau nimic despre rugăciune, vorbeau cu Dumnezeu cât de bine știau. De fapt, pasiunea lor pentru Dumnezeu depășea uneori pasiunea altor membri din biserică care erau credincioși de mult mai mult timp. Adolescenții se rugau, provocându-și uneori părinții cu inima lor frântă pentru colegii și prietenii necredincioși. Chiar și copiii se rugau uneori – și nimic nu este mai minunat decât să auzi un preșcolar sau un elev rugându-se lui Dumnezeu cu deschiderea și onestitatea ce caracterizează un copil. În congregația noastră, îngenuncherea pentru rugăciune (literal și figurat) ne pune pe toți la același nivel, indiferent de statutul nostru în comunitate sau în biserică. Faptul că ne rugăm împreună ne-a apropiat chiar mai mult ca o familie.

Cred cu tărie în a-i învăța pe oameni cum să se roage mai eficient, însă sunt recunoscător că nimeni nu are nevoie de o pregătire temeinică pentru a vorbi cu Dumnezeu. Credinciosul cel mai tânăr, cel mai puțin instruit, se poate ruga, iar biserica cea mai mică, cea mai puțin instruită, îl poate vedea pe Dumnezeu lucrând atunci când se roagă cu credincioșie și perseverență. Când rugăciunea devine parte a ADN-ului unei biserici, puterea lui Dumnezeu este eliberată.

Mă vei auzi des discutând despre cum să introducem rugăciunea în ADN-ul bisericilor noastre. Prin ADN, mă refer la un angajament fundamental sau la o temelie care caracterizează biserica. Când ceva precum rugăciunea este atât de integrată într-o biserică încât membrii ei (și alții) echivalează biserica cu acel angajament, spunem că este în ADN-ul ei. Îmi doresc ca oamenii să-ți cunoască biserica ca o congregație care ia rugăciunea în serios, se întoarce permanent spre Dumnezeu pentru a primi călăuzire și vede răspunsurile la rugăciunile membrilor. Deocamdată, pune-ți următoarele întrebări (poate chiar incommode):

„Este rugăciunea în ADN-ul *meu*?”

„Este rugăciunea în ADN-ul bisericii mele?”

Lupta rugăciunii

În mintea mea, încă îi pot vedea pe acei oameni din prima biserică păstorită de mine, chiar dacă i-am slujit cu mai multe decenii în urmă. De atunci, am păstorit o altă biserică în Ohio peste unsprezece ani, am predat la un seminar timp de peste douăzeci și cinci de ani, am lucrat cu o agenție de misiune, am fost pastor interimar în mai multe biserici și am studiat creșterea bisericii în America de Nord și în jurul lumii. Prin toate aceste roluri și responsabilități, am învățat că experiența mea cu rugăciunea în acea bisericuță este mai degrabă o excepție, decât o regulă. De fapt, am tras mai multe concluzii care au condus la scrierea acestei cărți.

- A deveni o biserică care se roagă nu este atât de ușor pe cât pare.
- Pe măsură ce bisericile caută să crească, adesea ele se concentrează mai mult pe aspecte demografice și chestiuni interne decât pe chestiuni spirituale.
- Mulți credincioși nu au învățat niciodată să se roage pentru că nimeni nu i-a învățat să se roage.
- Mulți care s-au sprijinit cândva pe Dumnezeu și au fost dependenți de rugăciune, prea adesea se bazează acum pe ei înșiși.
- Lipsa rugăciunii merge mână în mână cu necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu.
- Lucrările de rugăciune au de obicei un început modest, se dezvoltă încet și rareori implică fiecare membru al bisericii.

Să ne uităm pe rând la fiecare dintre acestea.

A deveni o biserică care se roagă nu este atât de ușor pe cât pare.

În prima mea biserică din Ohio, nu am știut să ne rugăm bine, dar ne-am adus cererile noastre înaintea lui Dumnezeu și ne-am abandonat cu totul în mâna Lui. Pur și simplu am făcut ceea ce

a poruncit apostolul Pavel: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6). Când am devenit pastor în a doua biserică, am avut o congregație mai mare cu mai mult personal angajat și mai multe activități, și am învățat că slujirea se poate interpune uneori în calea rugăciunii. Chiar și aceia dintre noi care cunoaștem realitatea, putem predica și învăța despre rugăciune fără să ne rugăm cu adevărat. Vorbim despre rugăciune mai mult decât ne rugăm.

În anii de când sunt consultant pentru biserici, sunt surprins de numărul de biserici care solicită ajutor din exterior și care nu și-au stabilit ca prioritate să se *roage* pentru nevoile lor. Adesea îi întreb pe liderii acestor biserici dacă au o echipă de rugăciune care ne va susține în timp ce vom lucra împreună. Rareori există deja o echipă de rugăciune. Unele biserici au un lider al lucrării de rugăciune (și rareori este pastorul, lucru despre care vom discuta mai târziu), însă nu au făcut legătura între nevoia lor recunoscută de consultanță din exterior și nevoia lor mai importantă de puterea lui Dumnezeu. Rugăciunea lor ca biserică se limitează în mare măsură la rugăciunea pentru nevoile fizice ale congregației. Acesta *nu* este rugăciunea la nivel de ADN.

Cred că o altă problemă este faptul că congregațiile își pierd adesea pasiunea pentru rugăciune, pasiune care a pus prima mea biserică pe genunchi. Pe măsură ce o biserică vede o creștere constantă, ea își dezvoltă organizarea și structura și angajează personal pentru a face lucrarea, iar disperarea lor pentru Dumnezeu scade. În schimb, lipsa de disperare subminează al doilea lucru care ne motivează să ne rugăm: recunoașterea neputinței noastre. Când începem să credem că putem face singuri slujirea, credem că nu avem nevoie de mai multă rugăciune.

Apoi, pierderea sentimentului de împovărare pentru cei pierduți ne scade urgența de a ne ruga. Bănuiesc că mulți membri ai bisericilor evanghelice de azi nu sunt pe deplin convinși că o relație personală cu Cristos este necesară pentru mântuire – chiar dacă Isus afirmă în Ioan 14:6 că El este singura

cale către Dumnezeu. De fapt, un studiu realizat în 2020 a arătat că 48 de procente dintre adulții din Statele Unite ale Americii cred că „dacă o persoană este în general bună sau face suficiente lucruri bune în timpul vieții ei, ea își va «câștiga» un loc în rai”.¹ Același studiu a arătat că 41 de procente dintre evanghelici cred într-o mântuire bazată pe fapte prin „a fi bun sau a face bine”.² Dacă oamenii buni pot merge în rai fără a avea o întâlnire cu Isus, evanghelizarea nu este necesară. Dacă evanghelizarea nu este necesară, de ce să ne rugăm pentru cei care afirmă că nu au o relație cu Isus? Aparent descurcându-se singure, congregațiile care au o povară mică sau nici o povară pentru necredincioși, pur și simplu nu se roagă în mod consecvent.

Sincer să fiu, chiar și aceia dintre noi care tânjim să ne bazăm pe Dumnezeu, ne recunoaștem neputința și avem o povară pentru cei pierduți, totuși ne luptăm uneori să ne rugăm în mod consecvent. Teologia noastră ne poate împinge spre rugăciune, însă practica noastră rămâne în urmă. Mai multe cauze (discutate mai jos) contribuie la acest eșec, dar concluzia este aceeași: Rugăciunea ca biserică este rareori atât de ușoară pe cât părea în primele mele zile ca pastor.

Pe măsură ce bisericile caută să crească, adesea ele se concentrează mai mult pe aspecte demografice și chestiuni interne decât pe chestiuni spirituale.

În cercurile bisericilor care cresc, ne referim adesea la trei seturi de factori care influențează creșterea unei biserici: *factorii contextuali, factorii instituționali și factorii spirituali*.³ Factorii contextuali sunt chestiuni exterioare – politice, sociologice, culturale și de mediu – asupra cărora biserică nu are nici un control.⁴ De exemplu, schimbările populației sau cele legate de aspecte demografice pot contribui la creșterea sau declinul unei biserici. La nivel global, persecuția este un alt factor contextual, deși istoria ne învață că adesea persecuția bisericii duce mai degrabă la creștere decât la declin.

Factorii instituționali sunt chestiuni interne asupra cărora

biserica are un anumit control. Aici s-ar putea include lucruri precum politica bisericească, îndrumarea pe care o dă conducerea, angajamentele financiare și conflictele nerezolvate. Factorii instituționali din bisericile care nu cresc sunt adesea învăluți într-un tradiționalism nesănătos.

Factorii spirituali, pe de altă parte, sunt factorii „din locurile cerești” care sunt guvernați de lucrarea suverană a Duhului Sfânt și „nu sunt supuși unor factori contextuali sau instituționali”.⁵ Un accent pe rugăciune (sau lipsa rugăciunii) poate fi un factor instituțional, însă *puterea* rugăciunii este un factor spiritual. Fără rugăciune, putem aborda chestiunile din biserică doar la nivel pământesc.

Bisericile care se concentrează pe creștere tind să se ocupe de factorii contextuali (precum aspectele demografice) și de factorii instituționali (precum organizarea), însă acordă puțină atenție factorilor spirituali legați de rugăciunea individuală și la nivel de biserică. Dacă sunt preocupate de rugăciune, motivul este adesea faptul că ele știu că *ar trebui* să se roage, mai degrabă decât faptul că văd rugăciunea ca pe un colac de salvare pentru congregație. Unul dintre scopul urmărit de mine în scrierile mele este să discut nevoia de a face unele lucruri în mod diferit.

Mulți credincioși nu au învățat niciodată să se roage pentru că nimeni nu i-a învățat să se roage.

Multe biserici sunt vinovate de faptul că le spun credincioșilor să se roage fără să-i *învețe* cum să se roage. Rezultatul este frustrarea – creștini care doresc să asculte de Dumnezeu și să se roage, dar care nu sunt siguri cum să o facă. Chiar și multe cursuri despre rugăciune se concentrează mai mult pe transferul de informații decât pe practicarea rugăciunii. Și apoi pastorii și alți lideri ai bisericii devin frustrați pentru că membrii bisericilor lor nu fac ceea ce nu i-au învățat să facă!

Majoritatea bisericilor *discută* despre rugăciune, însă bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor *se roagă* cu adevărat. Care dintre aceste comparații ilustrează cel mai bine biserica ta?

- Bisericile care *discută* despre rugăciune își programează întâlniri de rugăciune (la care participă relativ puțini membri). Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor se *roagă* la întâlnirile lor de rugăciune.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune pot *predica* despre rugăciune. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor *predică* despre rugăciune și se *roagă* pentru predicare.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune pot avea o listă de rugăciune. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor se *roagă* în mod consecvent pe baza listei lor de rugăciune și consemnează răspunsurile lui Dumnezeu.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune pot avea o slujire de rugăciune – printre alte slujiri. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor au o lucrare de rugăciune care *aduce în rugăciune* fiecare lucrare a bisericii.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune au lideri care *discută* despre rugăciune. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor au lideri care sunt *modele* de rugăciune.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune răspund în mod *reactiv* la atacurile dușmanului. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor se *roagă* în mod proactiv pregătindu-se să facă față atacurilor dușmanului.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune speră că Dumnezeu va face lucruri minunate. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor *au încredere* că Dumnezeu va face lucruri minunate.
- Bisericile care *discută* despre rugăciune nu reprezintă o amenințare pentru dușman. Bisericile care au rugăciunea în ADN-ul lor *îl fac pe diavol să se cutremure*.⁶

Pentru că bisericile noastre nu i-au învățat pe oameni cum să se roage, mulți creștini au învățat doar observându-i pe alții. Din

păcate, un lucru pe care l-au învățat este să se roage *în mod reactiv* mai degrabă decât *în mod proactiv*.⁷

Gândește-te la rugăciunea din biserica ta. Dacă ai o listă de rugăciune, de ce este nevoie de obicei pentru a-ți scrie numele în ea? În multe cazuri, e nevoie de o boală sau de o tragedie. Când aflăm despre acea problemă, ne rugăm. La fel, ne rugăm pentru familii atunci când acestea au probleme; pentru tineri care rătăcesc de la drumul cel bun; și pentru alte biserici atunci când auzim că se confruntă cu probleme sau pastorul pleacă. A răspunde la nevoi prin rugăciune nu este *greșit*, însă cu cât ar fi mai puternice bisericile și familiile noastre dacă ne-am ruga în mod constant unii pentru alții *înainte* să apară necazurile?

Studentții de la seminar cărora le-am predat de-a lungul anilor îmi spun că rugăciunea li se pare disciplina spirituală cea mai grea de practicat. Ei știu că ar trebui să se roage, însă această cunoaștere nu se traduce întotdeauna în acțiuni disciplinate. Când îi întreb pe acești viitori lideri ai bisericii despre modelele lor de urmat – despre oamenii care i-au învățat cum să se roage – puțini pot să-mi ofere un nume. Ei au învățat singuri să se roage, în cazul în care au învățat.

Mă tem că liderii din bisericile noastre, din universitățile noastre creștine și din seminariile noastre nu doar că se luptă ei înșiși cu rugăciunea, dar fac ca și generațiile următoare de credincioși să poarte aceeași luptă. Sunt îngrijorat că formăm pastori care nu se roagă, care păstoresc biserici neputincioase ce nu se roagă. O consecință este că trimitem misionari pe prima linie care beneficiază doar de un sprijin superficial în rugăciune.

Mulți care s-au sprijinit cândva pe Dumnezeu și au fost dependenți de rugăciune, prea adesea se bazează acum pe ei înșiși.

Ca educator, cred din toată inima în pregătire, însă mi-e teamă că s-ar putea să ne educăm elevii fără să ne bazăm pe Dumnezeu. Chiar cei mai buni lideri ai bisericii care au alergat la Dumnezeu în rugăciune atunci când au intrat în lucrare, acum se bazează uneori pe educația, pe experiența și pe rezultatele lor mai mult decât se bazează pe Dumnezeu. Această

lipsă de rugăciune – în fața căreia toți suntem susceptibili – este pur și simplu „idolatria sinelui”⁸.

Dependența de Dumnezeu în rugăciune – atât în cazul bisericilor, cât și a indivizilor – nu este starea noastră implicită. La nivel de individ și de comunitate, putem începe bazându-ne pe Dumnezeu, dar apoi ne retragem în dependență de sine și doar o rugăciune superficială. Ne putem masca lipsa de rugăciune cu a face diferite lucrări pentru Dumnezeu, dar dacă nu renunțăm cât de repede la aceasta, vom avea parte de declin spiritual.

Mult prea ușor, devenim ca ucenicii lui Isus din Marcu 9:14-29 care au încercat să vindece un băiat stăpânit de demoni. Tatăl băiatului l-a adus la ucenici, cu siguranță deoarece auzise că ei au puterea de a scoate demoni. Isus îi trimisese înainte pe cei doisprezece ucenici într-un turneu de slujire și ei „scoteau mulți draci, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau” (Marcu 6:13). Cu altă ocazie, El i-a trimis pe alți șaptezeci și doi de ucenici, care au avut atâta succes încât, atunci când s-au întors la Isus, I-au spus: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău” (Luca 10:17).

Însă de data aceasta nu s-a întâmplat așa. Cuvintele pe care tatăl îndurerat le-a adresat lui Isus au fost simple, clare și tragice: „M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și *n-au putut*” (Marcu 9:18, *italicele aparțin autorului*). În ciuda succesului lor anterior, de data aceasta ceva a fost diferit. Orice ar fi fost, l-a lăsat pe acel băiat în agonie și pe tatăl luptându-se cu credința lui. Cuvintele lui adresate lui Isus: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24) au revelat nu doar conflictul lui lăuntric, dar și eșecul ucenicilor de a întări credința acestui om atunci când ei au avut ocazia s-o facă.

Mai târziu, când ucenicii L-au întrebat pe Isus în particular despre eșecul lor, El le-a spus: „Acest soi de draci nu poate ieși decât prin rugăciune și post” (Marcu 9:29). Se pare că ei au încercat să scoată dracul fără să se roage.

Matei 17:20 ne spune că lor le-a lipsit credința – „cât un grăunte de muștar” – și au fost nepregătiți pentru această

situație. Oricare ar fi motivul, ei nu s-au rugat, ceea ce însemna că au încercat să scoată un drac prin propria lor putere. Poate că datorită succesului lor anterior, s-au bazat numai pe propria capacitate în încercarea de a face o lucrare importantă. Însă ei au eșuat lamentabil și băiatul ar fi rămas în robie, dacă nu ar fi intervenit Isus.

Mă tem că acesta este modul în care noi, de prea multe ori, facem lucrarea și ne conducem bisericile. La începutul umblării noastre creștine, ne-am bazat pe Dumnezeu și pe puterea Lui. Dar uneori, pe parcurs, tensiunile și luptele trăirii și slujirii creștine ne slăbesc credința. Alteori, în mod neintenționat, ne bazăm pe puterea proprie pentru a face lucrarea lui Dumnezeu; la urma urmei, dacă am avut succes ieri, cu siguranță vom avea succes și azi. Rugăciunea își pierde locul în viețile noastre și purtăm luptele de astăzi bazându-ne pe „puterea de ieri”.⁹

În cele din urmă, cădem în capcana lipsei de rugăciune, pe care regretatul Jack Taylor a definit-o cu ani în urmă ca „acea stare în care cineva se roagă mai puțin decât ar trebui, mai puțin decât dorește Tatăl și mai puțin decât [el] însuși știe că ar trebui”.¹⁰ Chiar dacă știm ce ar trebui să facem, totuși nu ne rugăm așa cum ar trebui. Și după cum scrie John Onwuchekwa în cartea despre rugăciune din 2018: „Lipsa de rugăciune este sinucidere spirituală.”¹¹

Lipsa de rugăciune merge mână în mână cu necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Un studiu din 2019 realizat de Lifeway Research a arătat că 32 de procente dintre cei care merg la biserică cel puțin o dată pe lună citesc Biblia zilnic și majoritatea credincioșilor (59 de procente) citesc Biblia cel puțin de câteva ori pe săptămână.¹² Însă, în anii în care am fost pastor, am observat că simpla citire a Bibliei nu duce neapărat la creștere în ce privește cunoașterea Scripturii. Pentru unii oameni, citirea Bibliei este doar o disciplină care trebuie „bifată” și care include puțină meditație sau memorare a Cuvântului.